

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK.

NAAR CASSEL.

— En nu, Greta, is 't oogenblik van scheiden daar, mischien kus ik u voor 't laatst.

— Neen, Claes, als vrij man zult ge wederkeeren !

— Maar indien ik val, Greta...

— Dan zal ik tranen wijden aan uw nagedachtenis, doch mij fier gevoelen als de vrouwe van een, die zijn plicht vervuld heeft.

— Wel gesproken, Greta ! eens hebt ge mij zelf gezegd : Uw leven behoort u of mij niet meer toe. Die woorden waren steeds mijn sterkte.

— Wij vrouwen der keerlen strijden niet met 't wapen, maar toch hebben wij ook een taak te verrichten. 'k Ben verheugd, Claes, dat ik de mijne mocht volbrengen.

Het echtpaar stond onder de linde, daar, waar hun Martha vroeger placht te spelen. Beiden dachten aan hun kindeke... al zwegen ze er nu over.

Willem, de opperknecht, hield zich met Sinco en andere boden ter zijde. Zij allen zouden hun meester vergezellen naar 't slagveld, waar 't lot der keerlen beslist moest worden. De boerin had geweigerd een der jongelingen op de hoeve te houden, tot haar bescherming.

— Mijn dienstmaagden blijven bij mij... al wie knaap of man is, behoort bij het leger, had ze beslist verklaard.

En na een laatste omhelzing trok Zannekin heen.

Nog dikwijls zag hij om, en wuifde zijn vrouw vaarwel toe...

En zij oogde hem na, kalm en rustig, echter met strak gelaat.

Maar toen hij uit 't gezicht verdwenen was, vluchtte Greta naar haar slaapvertrek en viel geknield voor heur sponde neer, verborg het gelaat in 't kussen en weende hartstochtelijk.

— Claes, mijn brave, goede Claes! snikte ze... Neen, ik mag het niet gelooven, 'k moet goed vertrouwen hebben als gij... en toch waarom jaagt mijn harte zoo! Zijt gij dan waarlijk voor altijd heengegaan en zal ik na Martha ook u verliezen?

Lang bleef de boerin schreien.

Ze was keerlinne, ja, maar ze was ook vrouwe...

Eindelijk rees ze op, en wiesch zich in 't koele water 't verhitte wezen.

En kalm, gelijk de gade van den keerlenhoofdman het zijn moest, verscheen ze onder haar dienstmaagden.

Zannekin was dus heengegaan.

Maar, al streed hij tegen zijn gevoel, al wilde hij nu sterk en hard zijn, toch stond hij weldra bij Martha's grafje, waar in 't frissche gras reine madeliefjes bloeiden, bloempjes zoo teer als het keerlenkindje was.

Zannekin knielde neer en bad een kort gebed.

Dan stond hij weer op, maar hield nog 't hoofd gebogen.

Mocht dan niemand de tranen zien, die uit zijn trouwe oogen druppelden en een wijle als parelen op 't gras bleven schitteren?

Neen, Zannekin moest zich voor die tranen niet schamen. Ja, hij was kerel, en moedig zou hij het volk ten strijde voeren tegen rijke ridders die nimmer voldaan waren, maar hij was ook vader...

Zannekin blikte rond. Zocht hij een rustplaats voor zichzelf?... Wenschte hij weldra te slapen bij het kind, dat hij zoo innig bemind had?

Maar Claes verhief weer het hoofd.

Neen, hij mocht niet week worden, hij was immers niet meer de echtgenoot en vader... hij behoorde aan 't volk van Vlaanderen, dat op hem zijn vertrouwen had gesteld.

Zooveel anderen toch gingen heen van vrouwe en kinderen, gingen moedig naar den dood.

Zannekin rukte zich als van 't grafje los en verliet recht en met veerkrachtigen stap het kerkhof.

Ginds aan 't einde van 't dorp wachtten keerlen.

— Heil Claes Zannekin ! dreunde het dan over Lampernisse.

En weldra bleven slechts vrouwen en kinderen in 't stille dorp achter.

NIKOLAAS ZANNEKE

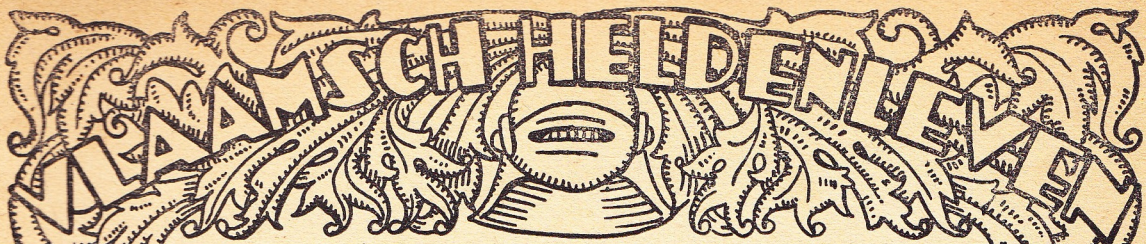

A. HANS

L. OPDEBEEK

UITGEVER

ANTWERPEN

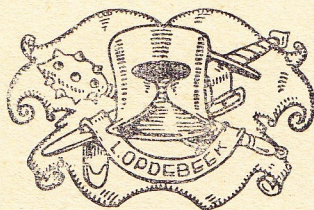
A. HANS

NIKOLAAS
ZANNEKIN

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS.

KLEUROMSLAG VAN JAN WATERSHOOT.

DERDE UITGAVE

1941

L. Lopdebeck
uitgever
Antwerpen

INHOUD.

	Blz.
I. Het feestmaal der ridders	5
II. Het ongeluk	16
III. Op de hoeve	25
IV. De begrafenis	33
V. Op 't kerkhof	36
VI. De vlucht	41
VII. Naar Brugge	51
VIII. Te Brugge	59
IX. De volkswil	64
X. De terugkeer	69
XI. Beroering en schijnbare rust	78
XII. Voor het slot van Lampernisse	81
XIII. De list	87
XIV. De opstand breidt zich uit	100
XV. De brand van Kortrijk	104
XVI. Aan 't Fransche hof	109
XVII. Naar Cassel	111
XVIII. Te Cassel	114
XIX. De slag bij Cassel	116
XX. Te Lampernisse	123
XXI. Na den slag	126

A. HANS
CASSEL

(NIKOLAAS ZANNEKIN)

